

millionair, Nol de Goede die de titel heeft van leeraar M.O. in de scheikunde, Leo Bloem van Bloem & Kalff, de juweliersfirma, Sal Hulman, de pianoleeraar en Willem Nolting, de onderwijzer. Door Hulman die alle acteurs en actrices van Nederland kende, hadden we dikwijls tooneelbezoek: soms weleens Louis Bouwmeester en Doortje Frenkel, Marie van Westerhoven en anderen van wie de meesten reeds dood zijn. En in deze omgeving is m'n verhouding met Suzanne Serphos ontstaan.

We zaten in de Rembrandtkuil, Sal Hulman en ik, toen Suzanne Serphos binnentrad. Met een paar familiere woorden begroette ze Hulman, die me aan haar voorstelde. Suzanne Serphos — Suze noemden we haar — was een vrouw van middelbare grootte, mollig en gevuld, maar geen matrone. Ze was vol van jeugd, al telde ze reeds over de dertig jaren. Ze had ondeugende, vroolijke, bruine oogen. En ze was brutaal. „Les extrêmes se touchent”, zegt men. Hier kwam het uit. Mijn vrienden vonden mij stil en bescheiden. Misschien hield ik daarom zooveel van Suze die haar woorden met vertrouwelijke gebaren steunde, haar hand reeds bij de eerste kennismaking op m'n schouder, op mijn hand legde. Voor een zwaarmoedig man een bron van blijdschap, voor een zwaartillend man een bron van kracht. Haar vrij, uitgelaten gedrag joeg me niet den hoek in, maar schraagde, stutte me. Ik heb dat later bij mijn kinderen ook gekend, die rust, dat geluk die me de hoedanigheden en talenten van menschen die ik liefheb, geven.

Suzanne zong toen de rol van Madame Lange uit „De dochter van Madame Angot”, dat avond aan avond in het Rembrandt-Theater gespeeld werd. Ze rook wat naar schmink — haar oogwallen waren er nog donker van, de glycerine blonk op haar huid — en toch had ze handen die ook een kop koffie met een stukje koek konden presenteren. Ze wist het zelf, ze spotte ermee, ze wist hoe ze me inpalmde en ze zei tot Sal Hulman: „Wil je gelooven, meneer Hulman, dat Uw vriend me bevalt. . . .” Later zei ze in gezelschap: „Als ik Bram Azijnman zestien jaar geleden gekend had, was ik met hem getrouwd. Dan kon een ander zich afsappelen met alle oumer-dagen² door Madame Lange te zingen.”

Ik bracht haar dien avond in een koetsje naar haar huis bij het Sarphatipark. Ik stond den volgenden avond reeds een uur vóór het einde der voorstelling voor haar kleedkamer met een heel groote bouquet van witte sering en roze rozen. Ik was verwonderd over mezelf en gelukkig dat ik het was die zoo durfde te handelen, die als door tooverhand van een zwaar leven in een licht werd gezet. M'n liefde is van meet af aan de grootste, de mooiste, de verblijdenste tooneelvoorstelling van m'n leven geweest. Och, ik wensch